

μέτρα μαρτύρων μνήματα
και κάρφωνε σταυρούς.

Σύρε νά'δης πῶς λίνονται
δεσμὰ μὲ τῆς κρηναῖς τῶν,
και τί'ντροπαῖς μας πλύνονται
μαζί μὲ τῆς πληγαῖς τῶν.

Τοῦ Θεοτόκη ἔτχασε τὰς τελευταίας νίκας,
ἔτχασε τὸν Κορδόνταρο, τὴν φύλα τῆς Μαρίνας,
και δίχως Κόρδοσιν κ' Ἑλπὰ
σύρε νά'δης τὸν Βασιληᾶ,
νά'δης τὸν Μακεδόνα
μὲ τὴν χρυσὴ κορῶνα.

Κύπτα... λαγκάδια και βουνὰ
μὲ τὸν Βουκέφαλο περῶν.

Βλέπω παντοῦ τῶν περασιῶν πεδίων του τοὺς τύπους,
φαλάγγων Μακεδονικῶν βαρεῖς ἀκούω τύπους,
και πλήθη οὐκίσουν πίσω του και τρέχουν ὀλοένα
μὲ χεῖρα σηκαμένα.

Ἐπιπνυνε χώρας και χωρῖα
και λένε τ' ὄνομά του,
ἔπιπνυν δασκάλου μ' ἀντιερία
και πολεμοῦν οἰμὰ του.

Ἐπιπνυν παπιάδες μὲ σταυρούς και μὲ σπαθῆ' σ' τὰ χεῖρα
και γίνονται ξεπετέρα.
Ἐπιπνυν και κρηνοδάκτυλαι Νεράιδες και κοράσια
μὲ χεῖλι σὺν κερῶνα.

Κύπτα... λαγκάδια και βουνὰ
μὲ τὸν Βουκέφαλο περῶν,
και παλληκάρια τοῦ Στρατοῦ μὲ στέμμα' σ' τὸ κεφάλι
κνυτοῦν τὸν Μακεδόνα,
και βγάζουν τὴν κορῶνα τῶν γῆν νά φορέσουν ἄλλη
ἀθάνατη κορῶνα.

Τιμὴ φωνάζουνε γ' αὐτοὺς οἱ σκλαβωμένοι τόποι,
κι' ὁ χροισιμένος Ὀλυμπος κι' ὁ Σκάρδος κι' ἡ Ροδόπη.
Τιμὴ βοοῦν ἀντίλοιοι σπηλαιῶν και φαράγγων,
και γύρω τῶν ἀόρατα
συγκροῦνται τὰ δόρατα
κνηριῶν φαλάγγων.

Τοὺς φαρμαρόνους ἀφῆσε τοῦ θεομοιροῦ κράτους...
τῶν Μακεδόνων τρέμ' ἡ γῆ
κι' ὁ Βασιλεῦς τῆς ἐθλογοῖ
παλληκαριῶν θανάτους,
ποῦ ζωντανεῖνουνε καρδιὰ
κερῆ και παγωμένη,
και δάφνης στρώνουνε κλαδιὰ
' σ' τὴ γῆ τὴ σκλαβωμένη.

Σ' τοῖτους μνήμης τρέπουνε ἕς στήσωμεν ἀλόνοιον
μὲ νίκης στέφανον χρυσοῦν,
κι' ὄχι σ' ἐνεινοῦσιν ποῦ λυσοῦσιν
γὰ δόξομον Μαραθῶνιον.

Εἰς αὐτῶν τὰ μνήματα,
ποῦ ἔπιπνυν φρονήματα,
τώρα σταματᾶτε,
και ψηλά κνιτᾶτε.

Περικλέτο μου Βαρόνε,
μὲ τοὺς ἄλλους ὀποῦ τρέωνε
μὴν ἀπλόνης τρεχανὰ,
κι' ὁ μεγάλος Μακεδὼν
' σ' τὸν Βουκέφαλο περῶν,
κι' αἶμα τρέζει κρηνηθῶν.

Φαρμαροῦς ὁ φαρμαρόνους
πρὸ τοῦ πάλαι Μακεδόνα.

Χαῖρε, Βασιλεῦ μ' ἐγὼ,
νικα νίκας ὅπως πάλαι.
Σιάσου μπρὸς σ' τὸν Βασιλεῦ,
φίλα τὸν Βουκέφαλο του,
και τὴν περιμεραλία
και τὸ κάθε πιδιό του.

Τηλαστράπιοντὰ του μάτια
κι' ἀνιχα κορμὰ τὸνόνουνε,
τῆς πορφύρας σου κομμῆματα
παλληκάρια σαβανόνουνε.

' Ὅλοι λέν πῶς ζῆς ἀκόμη,
Βασιλεῦ μου χρυσοκόμη.
Σῆκω νά προσευχηθῆς
σὲ ματιέων τερὰ,
σῆκω πάλι νά πλυθῆς
μὲ σ' τοῦ Κόθδου τὰ τερὰ.

Ξαναφόρεσε τὸ στέμμα,
τρέχε μ' ἔπιπνυν περασιῶν,
και μ' ἔλεφαντας πολέμα
παναρχαίων δεσποτιῶν.

Σῆκω σῆκω τοῦ Διδε
πάλιν νά κληθῆς υἱός,
και μὲ μουσινη παιάνων
' σ' τὰς ἀδελῆς τῶν Ἑσβατιάνων
και τῶν Σούσων νά ξαναμῆτης
και κατάχρυσος νά λάμπης.

Τὸν κόσμον ζωογόνης, ποῦ τώρα παραγέρας,
οἶσθε τὰ τετραπέρατα μὲ μίαν σου φωνῆν,
και μὲ τοὺς Μακεδόνας σου σὺν τότε ξανατέρας
τὴν Γεδρωσιαν ἔρημον και τὴν Βακτριανῆν.

Τρόμαξε μὲ τὸν ἴσκιου σου σημερινοὺς βαρβάρους,
Ρωμοῦνους Γοσποδάρους
κι' ἐπιδρομοὺς Βουλγάρους.

Προστᾶτης σὲ και πρόμαχος τῶν Μακεδόνων πῆδα
μὲ δόξου και μ' ἀσπίδα.
Σῆκω τοὺς Καλοσας τῆς γῆς νά τοὺς ποδοπατήσης,
σῆκω τὸν Γέροδιν δεσμὸν νά κόψης πέρα πέρα,



κάθε πλάσιον σύγχρονον νά ξαναπολιτισθῆ,
 νά θάρρει πῶς ἔγνω πολιτισμοῦ μητέρα.

Βασιλῆα φιλόσοφον τοῦ αὐλαβομένου γένους,
 καί καί' ἔπειθεσ κ' ἕμεις τοὺς ἀνοστασιασμένους,
 πῶς μᾶς ἀπεχαίναςαν θεσμοφρονεῖσι σωτήρες
 ἐπὶ κράμῃ καί χωνετόμεσ σάν βίβος συσφραγισθῆσ.

ἄνθρωπος μᾶς ἄς ἀπλωθῆ μὴ φωνεῖν ὑπερήλη,
 ἢ σὺ, Φιλίππου γέννημα, μὴ τὸν Ἀριστοτέλη
 καί μὴ τὸ σφῆπτρον τῆς χρυσοῦς
 ἐκείνης Βασιλείας
 ἀδήγει μᾶς σάν Μανθῆς
 πρὸς γῆν ἐπαγγελίας.

Τί κἀθεοὶ καί τσαμπουναῖς
 καί Μακεδόνας κοπαναῖς ;
 ἢ Βασιλεῖς τῆν σήμερον κινεῖσθε; Ἀλεξάνδρους ;
 ἢ Μακεδόνας φάλαγγας παρατηρεῖσ ἐκείθους ;

Ποῦ βλέπετε τοῦτον στρατιᾶς
 ὅπου κόσμος τὰς ἰσχυαῖς ;
 ποῦ βλέπετε τοὺς Φιλίππους,
 τοὺς Βουκεφάλλους Ἰππους,
 καί' σὺ τὸ κενὸν παρατηρεῖσ
 κ' ἡμῶν ἄνθρωπος παραληρεῖσ ;

Ποῦ βλέπετε δευτέρα ! ποῦ Γρανικὸς κ' Ἐβρότης ;
 καί καὶ Δαρδανὸς φαίνεται ; ποῦ βλέπετε καὶ τὸν Πάρο ;
 παρασμένα' πέρασαν, μὴ τὰν μεταράτης,
 πῶς κ' ὁ Σούτος, Φασουλῆ, λέει σὺν Ὀδοῦρο.

Ἐγὼ δὲν θέλω τοὺς Ρωμαίους δευροπολιτικούς πλέον
 μὴ φαντασίας πλάσματα
 νά βλέπουν τὰ φαντάσματα
 τῶν πάλαι Βασιλέων.

Ἐγὼ δὲν θέλω μ' ἄνερα σὺ πόδι νά σηκώνωται,
 δὲν θέλω πρὸς ἀνάπλασιν φρονήματος νά ρέπουν,
 ἔγω μόνωχα σ' ἐκλογαῖς θέλω νά ἐσοβερώνονται,
 θέλω ληστοφυροῦδιμοὶ τῆς κἀλαίας ν' ἀνατρέπουν.

Ἐγὼ δὲν θέλω Βασιλεῖς ἀρχαίους νά μοῦ φάλλῃς,
 θέλω νά λῆς τὴν ἐκλογὴ τῆς Τήρου καὶ τῆς Πάλλης.
 Τῶν Μακεδόναν ἄρῃσ τὸν τότε Βασιλῆα,
 καί' πῆς μου τὸν Κορδόνωρο, καί' πῆς μου τὴν Ἐληά.

Ἐγὼ δὲν εἶμαι τενεκές,
 μήτε μ' ἄρῃσουν μουσιαῖς
 σερβάνικας κ' αἰθῆρικας,
 μὴ θέλω τῆς ἐκλογαῖς
 ν' ἄνωσθω περιφροῦμαι,
 κ' εἶμαι τραλλὸς ἀπὸ χαρᾶ γαῖα μὴ δὲν σὺ ἄλλο
 πῶς ἔνα μὴ τὸν Παρωά δὲ γῆν τὸ Ταίριο.

Σ' ἔμενα τὸ Ρωμαῖκο μὴ πόθους δὲν ἄρῃσ,
 ἔγω δὲν θέλω κ' οἱ Ρωμαῖοι παιδίους νά λατρεύουν,
 θέλω ληστοφυροῦδιμοὶ μὴ λῆρα καὶ μὴ φῆσι
 σὺ παρηγόρια φανερά μαζὶ μᾶς νά χορεύουν.

Θέλω τὸ κρᾶτος τοῦτο κρᾶτος χαρᾶν νά μῆν,
 καὶ ληστοφυροῦδικους νά βλέπω ληροῦς
 ὅσων παροῦσῶν τὴν φῆρα τὴν στραβοπατημένην
 νά γράφουνε τοὺς νόμους καὶ τοὺς νομοφρονεῦσ.

Ἐγὼ, μαρὲ, δὲν θέλω ν' ἀκούω γὰρ τὴν σκιάβα
καὶ γὰρ τερματωλήφρα τοῦ Θύμου τοῦ Βλαχάβα,
θέλω γὰρ τὸ ρουφιὸν καθένος δουτολόως
νὰ βροίη, νὰ κορώη,
καὶ νὰ πετροῦν οἱ χρόνοι
χωρὶς Στρατὸς κατένας νὰ γίνεται καὶ Στάλος.

Θέλω γὰρ τοῦτο, βροὲ κοῦνι,
τὰ χέφα νὰ τετάνουν,
καὶ τῆσαδραὶ μαθηταὶ
δασκίλους νὰ σκοτάνουν
ἡμέρα μεσημίρι
μὲ βόλι καὶ μαχαίρι,

γιατὶ δὲν τοὺς ἀφίνουνε ὁ ἀτὰς τὰς περιστάσεις
ὅτ' οὐκ ἔστιν τῆς τράπουλας νὰ δόσουν ἐξέτασις.

Θέλω κρασοκατάνυξι, μὲ μὲ μπουῖ, βροίη, λαοῦτα,
θέλω πατιῶ τῆς τράπουλας νὰ γίνου' Ἰνσιτοῦτα,
καὶ πᾶς πρωτεῶν ἀδλιγῆς τῆς τῆσαδρας σφαίρας
νὰ πέφῃ μὲς ὅτ' Ἰνάδια τὸ τὸ κοῖνον γέρας.

Μὴ τὰ δεινοπαθήματα
μοῦ λὲς τῶν Μανεδόνων,
ἔγὼ διηρῶ μαθήματα
χαρτοπαίξις μόνον.

Ἐγὼ δὲν θέλω μάρτυρας δασκίλους ἐδυγεῖς,
θέλω δασκίλοι φλέγοντες, μὲ κ' ἔρωτομανεῖς,
νὰ πᾶνται μὲ μαθητὸς γὰρ γυναικοδουλεῖαις
καὶ βροχηδὸν νὰ πέφτουνε βροῖα καὶ ξυλῆσις.

Θέλω μαρκουῖτι νὰ κρατῶ,
νὰ πῖνω καὶ ταμπάκο,
τὸν Παπαφίλσσα δὲν ζητῶ
τὸν Σαμουήλ, τὸν Διάκο.

Θέλω παπιάδες, Φασουλῆ, καθὸς τὸν Μητροφάνη,
καὶ σὰν τὸν ἡμάκο ποθθεῖς τὸν ἀδλιγῆ νὰ κᾶν.
Δὲν θέλω ν' ἀγωνίζονται
δι' ἄθλους οὐρανίους,
θέλω νὰ δαιμονίζονται
μὲ τὸς Μαραθωνεῖους.

Θέλω νὰ βλέπω, Φασουλῆ, γὰρ ἴγους τὴν Ἑλλάδα
παχῆαν ἀγελάδα,
καὶ θέλω τὸν Ρωμηῶν, τοῖζά,
ἡ νέα κοινανία
νᾶχη γὰρ πάντα τὴν κοιλὴ
μόνη Μακεδονία.

Θέλω, κολλήρα ποθ ηῖτῆ,
νὰ σοῦ μαθῶ τὸ μοῦσι,
κ' ἀποτυχόντες βουλευταὶ
νὰ κάνουνε τσουμποῦσι.

Θέλω κ' ἔγὼ, θέλω καὶ σὺ
παθόντες, βροὲ κενέφρι,
νὰ τοὺς κερνοῦμε τὸ κρασί
καὶ νᾶρχονται ὅτ' οὐκ ἔστιν.

Καὶ μπουῖ νὰ εἶχουν κομμοπορταῖς
καὶ ν' ἀρχοῦν παλληκαριῖς.
Ὁ μόχος σήμερα ποῖδῃ,

καθεὶ δὲς τραγοῖνη,
κ' ἄλλη οἰδιλοῖς Βουλῆς
δρηγγορα νὰ γίνῃ.

Κακὴ μὲς ἤθεε σανιδά,
μὲς ἔβαλαν τρικλοποδιὰ,
κέρνα, καυμένη παππαδιὰ,
ἐποτυχόντα τὰ παιδιὰ...
γ' ἄλλους χαροῦμένη καρδιὰ,
τὰ πέντε Βιλαῖτα,
τὰθλα καὶ τὰ ρουφῆτα.

Τῶν ἡρωϊκῶς θανόντων
μὴ στολλῆς μνηματα...
βουλευτῶν ἀποτυχόντων
θρήνησις παθήματα.

Τέτοια θέλω, Φασουλῆ,
νὰ σοῦ λῶω, νὰ μοῦ λὲς,
κ' ὄμοιος ὄνειροπολεῖ
τὸν ποτίζου με χολαῖς.

Θέλω τὸν Ρωμηῶν τὸ γένος
Μαραθῶνιων νὰ τρέχη
μὲ παράλια ποδάρα.

Κ' ὄρανὸς ξαστερωμένος
διχως σύννεφα νὰ βροίη
γὰρ τὴν ἀρχὴν τοῦ σαμαρά.

Θέλω τοῦτ' ἡ Ρωμηοσύνη
νὰ βραβύη τοὺς κηρηθῆς,
καὶ γὰρ τὴν ἐγκυμοσύνη
νὰ μιλῇ τῆς Γλαουμίνας.

Θέλω τοῦτ' ἡ Ρωμηοσύνη νὰ κοιμάται, στραβοκᾶνη,
κ' ὅταν ἐρχονται ματιάτα
πῶς πεθαίνου ξῶο νεράτα,
ὅτ' ἡ Μητρόπολι νὰ τρέχη καὶ μνημόσυνο νὰ κᾶν.

Θέλω ν' ἀνυμνῶ τοῦ Κόντε καὶ τοῦ Πάλλη τοῦ Κουβέρο
κ' ὀλοένα νὰ σὲ δέξου,
κ' ἔτοιμοσιν, παπαρδέλα,
νὰ δουλέψῃ μαναβέλα.

Καὶ καρπούσις ποικιλιαῖς,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιαῖς.

Γρηγόρη Ξενοπούλου, καλόμου ποῦ σημαίνει,
ἐβγήκε τώρα τόφρα παγκάλως τυπωμένη
ἡθογραφία πρώτης, ἡ Μαργαρίτα Σίεφα,
κ' ἔπερ αὐτῆς ὁ κόσμος πολλοὺς ἐπαίνους ἔφα.

Ἐσπέρα διαλέξεως μεγάλης κ' ἐξαιρετοῦ,
ἡ Σερεμέτη δηλαδὴ ὅτ' Ἰσπανοσῶν τὴν ὄδον
περὶ τοῦ Ἐντῆ μίλησις, τοῦ πρώτου μας συνθέτου,
καὶ τῆς ἐν γένει μοναχικῆς περιγραφῆς τὰ μάλα.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖον μ' ἕνα χεῖμαρρον φῶδον
ὅτ' ἡ Πηγὴ τῆς Ζωροδόου μὲ μετῆρῆ τὴν ὄδον,
ποῦναι δρόσιος μεγάλης πολυτάραχος σταθμὸς,
ὅτ' ἡ οἰκία' Ἐμπειρίκου, δεκατέσσαρ' ἄνω μὸς.